

Cuprins

<i>Un roman inedit</i> (Carmen Muşat)	5
Partea I	19
Partea a II-a	105
Partea a III-a	193

© 2013 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CRĂCIUN, GHEORGHE

Femei albastre / Gheorghe Crăciun. – Iași: Polirom, 2013

ISBN print: 978-973-46-2639-7

ISBN ePub: 978-973-46-2872-8

ISBN PDF: 978-973-46-2873-5

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Gheorghe CRĂCIUN

Fiction-Ltd

Femei albastre

Femei din gama sensiblu
Femei albastre, dinți tociți

roman

POLIROM
2013

Prima dată am crezut că e fotograf. Așa l-am și cunoscut pe Marvin Leach, chiar în primele zile ale instalării mele la Institut: stătea în fața unei ferestre, pe coridor, și fotografia pușcăria. Își instalase aparatul pe un trepied și aștepta. Mi-a explicat că dorește să prindă în obiectiv nu doar zidurile și turnurile impozante ale clădirii, ci și un cârd negru de ciori profilate pe cerul albastru. Găsise unghiul bun, căuta un efect anume. Își aprinsese pipa și nu dădea semne că s-ar grăbi. De fapt, de câte ori ne întâlnim din întâmplare în biblioteca Institutului sau pur și simplu pe stradă, el îmi dă impresia stranie că e un ins care nu are nimic de făcut. Poartă tot timpul în spinare un rucsac pe jumătate gol, iar sub braț o mapă de fotografii. N-am înțeles care e explicația prezenței lui aici, ce fel de cercetări face. Nici nu l-am întrebat, nu-i frumos.

În ziua când ne-am cunoscut, m-a invitat la un ceai. Am intrat în atelierul lui cu transperantele trase și prima imagine care mi-a izbit ochii a fost poarta cea mare a pușcăriei. Geamul prin care o vedeam părea lipit de piatra veche a zidurilor cenușii. Pe lângă cele două turnuri laterale țîșnea în valuri lumina alb-albastră care se agăța de obiectele camerei. Efectul era incredibil. Între suprafața lucitoare a unei tabachere de os, lama îngustă a unui coupe-papier așezat pe un teanc de albume, gura rotundă a unui ibric de aramă – obiectele pe care le-am recunoscut atunci instantaneu – și frontispiciul porții stabilimentului de peste drum, în care se afla încastrat imensul cadran

baroc al ceasului public, părea să existe o legătură subtilă de reciprocă absorbție. Obiectele atelierului lui Marvin ar fi vrut parcă să iasă din cameră, în timp ce rotundul ceasului cu cele două limbi de formă teutonică părea să curgă lent, ca o imagine transfocată, spre transparența ferestrei prin care priveam. Nu puteam ști de ce Marvin acoperise toate geamurile și lăsase liber unul singur. Poate pentru a putea contempla în voie configurația obiectului său de studiu. N-am zis nimic, deși atmosfera aceea a atelierului nu mi se părea deloc firească. Abia peste câteva zile, rătăcind prin orașul de sus, prin zona căutată de turiști, am trăit șocul întâlnirii cu imensele fotografii ale lui Marvin panotate pe zidurile medievale. Toate fotografiile aveau un aer kafkian, din care nu lipsea însă și o ușoară undă de veselie. Cel mai mult m-a surprins să constat că toate spațiile pușcăriei – curtea, celulele, coridoarele, sala de mese – erau de o curățenie impecabilă. În rest, nici țipenie de om. Însă atunci, la prima mea vizită, doar la câteva secunde de la intrarea în atelier, el s-a grăbit să aprindă lumina și să se scuze în engleză: *Sorry! But I work every day...*

Așa că am băut ceai și Marvin a început să-mi povestească despre prietena lui din satul de peste deal, bruneta Annelise, a *black-haired woman*. Îmi spunea că în fiecare zi, dimineața, după micul dejun, el ia autobuzul și se duce la ea, în casa veche de piatră cu grinzi de stejar și acoperiș de ardezie. Are o grădină fantastică, semi-sălbatică, cu plantații de peri și cu o mulțime de stupi de care nu se mai ocupă nimeni, *that is the truth!* Vara e o nebunie acolo. Iar el studiază vegetația, umbrele, pânzele de păianjen, mușuroaiele de furnici, picăturile de apă, polenul, florile, pământul ud, gărgărițele. Acum, că era iarnă, îl interesau pietrele, frigul, degradarea lemnului, lumina de la amiază, vântul, iarba uscată, crengile goale, *all these things!* Da,

el face studii pe viu, încearcă să împace meteorologia cu botanica și sociologia cu psihologia. Are două mari teme: metamorfozele naturii și privarea de libertate. Aproape nici o legătură între una și alta, el știe că e așa, *but I am an explorer!* Prietena lui austriacă îl consideră puțin cam nebun și poate tocmai din cauza asta îi place să facă dragoste cu el și să-i spună tot ce-i trece prin minte. E învățătoare și trăiește singură, n-are nici patruzeci de ani, iubește singurătatea, e puțin masochistă, puțin cinică, puțin frivolă, puțin într-o dungă *and very very beautiful!* Bea și lui nu-i place asta. Uite, dacă doresc, putem ciocni un păhărel cu rachiu de pere, e de la ea. Că în câte o seară nu mai rezistă singură și se trezește cu ea la atelier, *with a bottle, even two bottles.* Întotdeauna îi aduce câte ceva. Doarme la el, îi place să facă dragoste cu ușa deschisă, are ceva de exhibiționistă în ea sau poate că inconștientul ei are tot timpul nevoie de un spațiu de fugă, așa că să nu-mi fac griji dacă aud în vreo noapte ceva, sînt ei doi, *she and me, dear colleague, no problems!* Numai că treaba asta cu ușa deschisă îi complică lui un tabiet pe care-l știe toată lumea din institut, și cei vechi, și cei noi, că el, dacă gătește ceva bun, întotdeauna așteaptă un oaspete, *a possible friend.* Lasă ușa deschisă, e bine să știi și eu, cunoaște ca nimeni altul bucătăria popoarelor baltice, a stat acolo mai multe luni, a predat cursuri la Riga, cursuri de fotografie, exact, el e acum la pensie, dar încă mai predă, *a photographer, a sort of freelancer, you see,* a făcut Dreptul și Artele, e prieten cu directorul, da, am ghicit, vine aici la Welk de câte ori are ocazia, și apoi mai e și Annelise, așa o cheamă, o iubește, el e văduv, el n-are copii, o iubește pe austriaca asta și-i place aici, *wonderful, a good world!*

Cu toate acestea, trec zilnic prin fața atelierului lui Marvin și nu găsesc niciodată ușa deschisă. Să fie Marvin

un lăudăros care în realitate nu gătește nimic și nu simte nevoia de oaspeți? Sau programele noastre sînt tot timpul în contratimp? Uneori, noaptea, înainte să adorm, după ce am aerisit și am închis fereastra camerei, devin foarte atent și încerc să ascult liniștea. Caut acea senzație de liniște în care s-o aud, în sfîrșit, pe Annelise. Nu se întîmplă niciodată nimic. Nici o șoaptă, nici un ecou. Institutul e un paralelipiped compact de întuneric, un imens cavou cu birouri, cărți, documente, aparate de xerografiat, computere și oameni care dorm. Nimeni nu face dragoste în acest spațiu, nici măcar simpaticul Marvin, pensionarul fotograf. Annelise e o fantasmă a unei minți prea odihnite. Aici totul e inventat și foarte bine ascuns. Nimeni nu trage apa la WC, nu bate cuie în pereți, nu ascultă manele.

La București, în nopțile în care rămîneam împreună, intram sub plapumă și o luam pe Ondina în brațe. Era tîrziu și ne simțeam străini unul de altul. Îi sărutam umerii și-i spuneam noapte bună. Vecinii de deasupra chefuliau. Vocile lor indistincte și vesele perforau armătura plafo-nului. Ne perpeleam o vreme în pat, ne linișteam. Ondina adormea prima. După o vreme porneam televizorul și zapam fără scop. Imaginile mi se perîndau prin fața ochilor ca niște cărți de joc aruncate în întuneric. Nu mai puteam să adorm, viața secretă a blocului îmi ocupa încet, încet auzul. Robinete deschise și închise, uși de dulapuri, pantofi aruncați pe parchet, șușoteli și ecouri, pași tîrșîți, lovituri în perete, murmure, primul țipăt. Brusc auzeam primul țipăt. De fapt îl așteptam. Undeva, nu știu unde, poate dedesubtul nostru, poate în apartamentul alăturat, începea o partidă de sex.

Senzație acută de dislocare. Singurătatea e un acid. De câteva zile încoace Ondina e la Londra la un *training* pentru tinerii jurnaliști (o bursă de care, trebuie să recunosc, i-a făcut rost Alain). Mă sună zilnic la telefon. „Ești cuminte?” mă întreabă. „Da, sînt cuminte. Dar tu?” „Eu?!...” se scandalizează ea. „Eu nu-mi văd capul de cursuri și seminarii, am un program de groază, seara cad lată de oboseală.” Nu mă poate minți, ar trăda-o vocea. Și eu știu bine asta. Așa încît continuăm să ne spunem tot felul de nimicuri, ce-am mîncat, ce-am citit, ce-am mai văzut la televizor, cît de rău e să fii singur și toate celelalte. O situație destul de ciudată. Nici unul dintre noi nu e acasă. Ne putem face reciproc de cap. Ceva mai complicat e cu mine, de aceea Ondina nu merge niciodată prea departe cu întrebările. Nu mă întreabă nimic despre femeile din Welk, despre prezențele feminine din Institut. N-ar suporta să o înșel. Preferă să nu știe.

Ondina e o femeie extrem de îngăduitoare, care înțelege viața ca pe un nesfîrșit lanț de experiențe noi. De aici vine libertatea mea, din faptul că Ondina crede în nevoia mea de continuă schimbare. E convinsă că bărbații sînt nestatornici prin definiție și n-ai ce le face. Mă lasă să-mi reîncarc bateriile și-mi explică naiv că în cele din urmă tot ea are de cîștigat. Pentru Ondina eu trebuie să fiu tot timpul o ființă nouă. Nu vrea să mă vadă bătrîn, n-ar accepta să rămîn lîngă ea pentru a mă îneca în alcool. Și dincolo de asta, în secret, ea simte nevoia să mă

protejeze. Știe că nu mi-a fost bine ca soț, nu îndrăznește să viseze la condiția de noua mea soție și pentru a mă ține lângă ea, mă lasă de capul meu. E și asta o tehnică. Sau e mai mult o chestie de instinct, îmi sondează cu precauție plăcerile, nu întinde coarda, se retrage, se ascunde în ea și-mi zîmbește, tace și mă așteaptă, trage draperiile și se învâluie în misterul ei feminin de care nu știu cât e de conștientă și, da, îmi face cadouri, mă răzgâie, îmi cumpără brelocuri, curele de ceas din piele adevărată, cămăși cu gulerul scurt, sticle de băuturi ciudate și scumpe, cravate, creioane de desen, cutii de halva, CD-uri cu Moody Blues, Aretha Franklin, Jeff Beck, Family, Chick Corea, Ten Years After, Ravi Shankar, Cream, Chicago, Led Zeppelin. Vine de pildă acasă, e seară, își pune poșeta pe biroul de lucru, se aruncă în fotoliu și-și deschide picioarele în evantai, apoi se uită lung la mine și-mi spune: „Astăzi ascultăm Led Zeppelin“, iar eu caut două pahare, iau sticla de whisky din frigider și torn. „Un deget, ca de obicei?“ o întreb. „Mai bine o unghie“, și atunci eu simt nevoia să-i iau un deget și să i-l sărut cât mai ceremonios cu putință. După care ascultăm împreună, ca doi oameni legați unul de altul fără scăpare, *Sweet Child In Time*.

Scriu aici despre lucruri la care nu m-am gândit niciodată, pe care nu am avut niciodată curiozitatea să le analizez. Ondina e unul dintre marile mele secrete pe care le știe toată lumea. Și totuși, eu continuu să mă port ca și cum nimeni n-ar ști nimic. Am evitat să mă afișez cu ea mai ales în fața apropiaților mei. Singurul care știe ce și cum e Alain. Nu e cu totul aiurea? Nu e, pe de altă parte, ridicol să mă prefac în sinea mea că Ada nu mă atrage în nici un fel, când am făcut deja dragoste cu ea de nenumărate ori și aș fi oricând gata s-o fac din nou,